

ת"ד 4301/10/17 - מדינת ישראל נגד ראסל לורד

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 4301-10-17 מדינת ישראל נ' לורד
לפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד מטס-לוי

המאשימה

נגד

ראסל לורד
ע"י ב"כ עו"ד גלעד

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו גרם תאונת דרכים, נזק וחבלה של ממש, בגין אי ציות לתמרור 302 ונהיגה בקלות ראש, עבירה על תקנה 64(ד) לתקנות התעבורה, בקשר עם סעיפים 62(2) ו-38(3) לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, הרי שביום 16.7.17, בשעה 20:00 לערך, נהג הנאשם ברכב בתל אביב, ברחוב שץ, מכיוון מזרח לכיוון מערב ובהגיעו לצומת עם רחוב דיזינגוף, לא ציית לתמרור 302, שהוצב בכיוון נסיעתו, המשיך בנסיעה לתוך הצומת, חסם דרכו של חנניה כהן, שנהג אותה עת על אופנוע, ברחוב דיזינגוף, מכיוון דרום לכיוון צפון ומשמאל לימין לכיוון נסיעת הנאשם וכלי הרכב התנגשו.

כתוצאה מהתאונה, נחבלו בגופם הרוכב המעורב ונוסעת שהייתה עמו, חבלות של ממש, כמפורט בכתב האישום.

הנאשם כפר באחריותו לגרם התאונה שבנדון.

פרשת התביעה

מטעם המאשימה, העידו העדים הבאים:

עד תביעה מספר 1 - רס"מ כפיר ניסים, בוחן תאונות דרכים, מטעמו הוגש תרשים הצומת, שסומן **1/ת**, עד תביעה מספר 2 - רס"ל תום תנעמי, מטעמו הוגש דו"ח פעולה, שסומן **2/ת**, עד תביעה מספר 3 - רוכב האופנוע המעורב, חנניה כהן, עדת תביעה מספר 4 - סיאל טובול וכן, הוגשו בהסכמה המסמכים הבאים: **3/ת-4/ת** - תעודות רפואיות, **5/ת** - הודעת נאשם.

להלן גרסת המאשימה, כעולה מכתב האישום, עדותם של עדי התביעה והראיות שהוגשו:

הנאשם נהג ברכב כמפורט לעיל ובהגיעו לצומת, כעולה מעדותו של עד תביעה מספר 3, המשיך בנסיעה ופגע בו.

העד מסר כי נסע במהירות של 40-50 קמ"ש, במרכז נתיב הנסיעה והבחין בנאשם, זמן קצר, כשנייה, לפני התאונה, כשהוא מתקדם למרכז הצומת, הספיק לצפור ואז אירעה ההתנגשות.

העד נחקר ואישר, כי בסמוך לצומת, מימין, עמדה מונית, אך טען כי כיוון שנסע במרכז הנתיב כל העת, לא היה צריך לסטות שמאלה על מנת לעקוף אותה.

העד לא ידע לומר, אם הנאשם עצר עובר לכניסתו לצומת.

עדת תביעה מספר 4, העידה כי נסעו על רחוב דיזינגוף ובהגיעם לצומת, יצא רכב וחסם את נתיב נסיעתם, כך שלא יכלו לברוח ממנו והתנגשו בו.

העדה נחקרה והשיבה כי הבחינה ברכב הנאשם לראשונה, כשנייה עובר להתנגשות, תחילה כשהוא "מבצבץ" ובהמשך, כשהוא "בחוצ", כשלרוב, לא הייתה אפשרות לעצור ולמנוע את ההתנגשות.

העדה אישרה, כי בזמן ההתנגשות, היה רכב הנאשם בעצירה, אך שללה את הטענה, כי המונית העומדת, היוותה מגבלה כלשהי לשדה הראיה שלהם.

עד תביעה 2, הגיע לזירת התאונה וערך את ת/2, שם ציין, כי הרכב והאופנוע, נמצאו על "הנתיב לדיזינגוף לכיוון צפון" ורשם את דברי הנאשם - "פניתי שמאלה משך עצרתי היה מונית לא ראיתי אף אחד בא אחרי שעשיתי שמאלה שלי הוא ראה אותי היה במהירות מופרזת ניסה לעצור לא הספיק". העד ציין בדו"ח פרטי עדת ראיה לתאונה.

עד תביעה מספר 1, הגיע לזירת התאונה ביום 23.8.17, ערך סקיצה וקבע את שדה הראיה במקום.

העד קבע כי שדה הראיה לשמאל, כאשר רכב הנאשם בקו העצירה הנו כ- 18 מטרים ובהמשך, כאשר רכב הנאשם בקו הצומת הנו גם 18 מטרים וכאשר הרכב עומד כך שעין הנהג הנה בקו כלי הרכב החונים משמאל, שדה הראיה לשמאל הוא 50 מטרים לפחות וזאת, קבע העד תוך שימוש ברכב אותו חנה, על מנת לדמות את המונית שעמדה במקום, בזמן התאונה.

העד נחקר והשיב כי העמיד את הרכב החונה בצמוד למדרכה וזאת, בהתאם לעדויות שבתיק.

העד נשאל אם שדה הראיה היה מתקצר, אם המונית שחנתה במקום, הייתה רחבה מאוד והשיב, כי הדבר לא היה משפיע על שדה הראיה ואילו לאורך הרכב, יש השפעה של עד 2 מטרים בלבד, בשים לב לכך, שהרכב אותו חנה במקום, נידת משטרה מסוג סיטרואן ברלינגו, הנו רכב גדול יחסית.

העד נחקר ואישר, כי בדו"ח הפעולה, נרשם שמה של עדת ראיה לאירוע והוסיף, כי יצר עמה קשר טלפוני והיא סירבה למסור עדות, כעולה ממזכר שערך והוגש לבקשת הסנגור, כך שסומן נ/1.

העד נחקר לגבי עצמים נוספים, הקיימים משמאל לצומת, לטענת הסנגור - עמוד תאורה, עמוד חשמל, תחנת אוטובוס והשיב, כי אם הם אכן קיימים בצומת, הרי שנלקחו בחשבון, בקביעת שדה הראיה של הנאשם.

הנאשם נחקר במשטרה, ביום 17.7.17 ומסר כי נסע ברחוב שץ ובהגיעו לצומת עם רחוב דיזינגוף, עצר "לפני הפינה", כאשר בכיוון נסיעתו תמרור "עצור" ובכוונתו לפנות שמאלה בצומת. הנאשם מסר כי נסע באיטיות, כיוון שחיפש חניה ואז, החל לפנות שמאלה, כאשר משמאלו, חנו כלי רכב, לרבות מונית, שעמדה בחניה כפולה ובמהלך הפניה, הבחין באופנוע מגיע על רחוב דיזינגוף ואז עצר וצפר, אך הרוכב, שנסע במהירות רבה, איבד שליטה על האופנוע, החליק ופגע ברכבו.

הנאשם מסר כי לא הזיז את הרכב עד להגעת השוטרים למקום.

הנאשם מסר כי הבחין לראשונה באופנוע, ממרחק של 40 מטרים וטען, כי אם היה הרוכב נוסע במהירות "נורמלית", הרי שהיה מצליח לעצור או לעקוף את רכבו.

הנאשם מסר כי רכבו חסם את הנתיב בו נסע הרוכב ואישר כי לרוכב, נותרו הנתיב הנגדי והנתיב בו חנו כלי הרכב.

בסיכומיה, טענה המאשימה, כי הנאשם, לא ציית לתמרור שבנדון ולא ווידא, טרם פנייתו שמאלה, כי הרחוב פנוי מכלי רכב, חסם דרכו של הרוכב המעורב ובכך, נעוצה רשלנותו.

פרשת ההגנה

מטעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד והוגשו מזכר, שערך עד תביעה 1 וסומן נ/1 וכן, הודעתו של עד תביעה מספר 3 במשטרה, שסומנה נ/2.

על פי עדותו, בהגיעו לצומת שבנדון, עצר בקו התמרור, התקדם, הבחין במונית העומדת משמאל, הביט שוב וראה שאין אף אחד, החל בפניה שמאלה ואז הבחין באופנוע המגיע במהירות, עצר, הבחין כי האופנוע מנסה לבלום, צפר ואז פגע בו האופנוע.

בחקירתו הנגדית, נשאל הנאשם אם, כפי שמסר בהודעתו במשטרה, עצר את רכבו רק פעם אחת, לפני שנכנס לצומת והשיב, כי אינו זוכר אם עצר פעם אחת או פעמיים.

הנאשם מסר כי המונית לא עמדה בחניה כפולה, אלא במקביל ובסמוך למדרכה.

הנאשם השיב כי הבחין באופנוע, לראשונה, רק במהלך הפניה שמאלה, כאשר הוא, הנאשם, נמצא כבר באמצע נתיב הנסיעה של האופנוע ומשלב זה, חלפו מספר שניות, עד לתאונה עצמה, במהלכן, הבחין כי הרוכב ניסה לעצור.

ב-נ/1, ציין עד תביעה 1, כי יצר קשר טלפוני עם עדת הראיה, שרון, אך זו מסרה לו, כי שני המעורבים שוחחו עמה ואינה מעוניינת למסור עדות או להיות מעורבת בהליך.

ב-נ/2, בניגוד לעדותו בבית המשפט, מסר עד תביעה 3, כי הספיק לבלום, טרם הפגיעה ברכב הנאשם.

בסיכומיו, טען הסנגור, בתמצית, כי בתיק היו מחדלי חקירה רבים, לרבות, אי גביית עדותה של נהגת הרכב שנסעה אחרי הנאשם ועבודת בוחנות חלקית וזאת, בצירוף "העדר קביעה הנסמכת על נתונים וחשובים", מובילים למסקנה כי המאשימה לא עמדה בנטל ההוכחה ויש לזכות את הנאשם.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי ראיות הצדדים, שמעתי העדויות והסיכומים, אני קובעת כי המאשימה הוכחה, מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם אחראי לגרם תאונת הדרכים שבנדון.

תמרור 302 מגלם בחובו שתי חובות - הראשונה, עצירת הרכב והשנייה, מתן זכות קדימה.

אף אם אקבל גרסת הנאשם, כאמור לעיל, לפיה עצר רכבו כנדרש, בקו התמרור, הרי שלא יצא בכך ידי חובתו, שכן לא נתן זכות קדימה ומשלא עשה כן, האחריות לקרות תאונת הדרכים רובצת, במלואה, לפתחו.

טענה בדבר מגבלת שדה ראייה בצומת, אינה יכולה להוות פטור מאחריות, שכן הנהג נדרש לנקוט במשנה זהירות, טרם כניסתו לצומת.

לא שוכנעתי כי הנאשם נקט בכל אמצעי הזהירות הנדרשים טרם כניסתו לצומת, שכן, עדותו של ע"ת 1, לפיה, אם היה הנאשם עוצר רכבו בקו כלי הרכב החונים, בדגש על המונית שעמדה בסמוך לצומת, היה לו שדה ראייה לשמאל, ל-50 מטרים לפחות, לא נסתרה על ידי ההגנה וכעולה מעדות הנאשם עצמו, הוא לא עצר רכבו בנקודה זו, אלא עצר אותו בקו התמרור ומשם, התקדם בנסיעה לתוך הצומת, תוך כדי סטייה שמאלה וחסם את נתיב נסיעתו של המעורב, נתיב יחיד במסלול הנסיעה לכיוון צפון.

טענת הנאשם, במהלך חקירתו הנגדית, לפיה, אינו זוכר אם עצר פעם אחת או פעמיים, לפני שנכנס לצומת, עומדת בסתירה לגרסתו המפורטת במשטרה, שם מסר, כי עצר רק פעם אחת, בקו התמרור - שורות 4-5 ל-ת/5 והנה בבחינת "טענה כבושה", שאינה מוסיפה לאמינותו של הנאשם.

באשר למהירות נסיעת המעורב, הרי שעל פי עדותו, נהג במהירות של בין 40 ל-50 קמ"ש, המהירות המותרת בדרך עירונית.

לו היה הנאשם עוצר רכבו ומביט לשמאל, מנקודה בה שדה הראייה שלו פתוח - קו כלי הרכב החונים, כפי שקבע ע"ת 1, יש להניח כי היה מבחין במעורב ונמנע מלהתקדם בנסיעה לתוך הצומת. הנאשם בחר שלא לעשות כן ולכן, הבחין ברוכב, לראשונה, רק במהלך הפניה שמאלה, כאשר הוא נמצא באמצע נתיב נסיעתו של הרוכב - ראה עמוד 23 לפרוטוקול, שורות 23-28.

בנסיבות אלה, חסם הנאשם את דרכו של הרוכב.

יתרה מזו, אף אם, למרות הסתירות בגרסת הנאשם, אקבל את גרסתו המאוחרת, כפי שנשמעה בבית המשפט, לפיה עצר גם בקו כלי הרכב החונים, בטרם כניסתו לצומת, לא יהיה בה כדי לאיין את אחריותו לתאונה, שכן, ההגנה לא השכילה להראות, כיצד זה לא הבחין הנאשם ברכב המעורב, על אף ששדה הראייה מנקודה זו, היה 50 מטרים, כפי

שקבע בוחן המשטרה.

ההגנה הלינה ובצדק, על כך שהמאשימה לא גבתה את עדותה של הנהגת שנסעה מאחורי רכב הנאשם, גם אם זו לא הייתה מעוניינת למסור עדות, שכן, לא ייתכן חולק, כי יש למאשימה אמצעי אכיפה מתאימים, אותם ניתן היה להפעיל, על מנת לחייבה מתן עדות.

השאלה בה נדרש בית המשפט להכריע, היא, מה משמעותו של מחדל זה מצד המאשימה.

כידוע, מטרתה של חקירת משטרה "**...אינה מציאת ראיות להרשעתו של חשוד, אלא מציאת ראיות לחשיפת האמת, בין אם אמת זו עשויה להוביל לזיכוי של חשוד ובין אם היא עשויה להוביל להרשעתו**" - ע"פ 721/80 תורג'מן נ' מדינת ישראל.

בהיעדר חקירה יסודית וממצה, יש להבחין בין **אי מיצוי חקירה** לבין **מחדלי חקירה**. **אי מיצוי חקירה** משמעותו כי גורמי החקירה היו יכולים לעשות מלאכה מקצועית יותר מבחינה זו או אחרת. **מחדל חקירה** פירושו כי עקב רשלנות גורמי החקירה אבדה ראיה בעלת פוטנציאל מזכה או הוחמצה הזדמנות למצות קו חקירה שבכוחו להועיל להגנת הנאשם, אך קיומו של מחדל חקירה אינו מביא בהכרח לזיכוי הנאשם. מחדל החקירה נבחן הן כשהוא לעצמו והן על רקע בחינת מכלול הראיות ע"פ 2511/92 **חטיב נ' מדינת ישראל** וכן, בע"פ 5386/05 **אלחורטי נגד מדינת ישראל**, שם נאמר:

"נפקותו של המחדל תלויה בתשתית הראייתית שהניחה התביעה ובספקות אותם מעורר הנאשם, והשלכותיו תלויות בנסיבותיו של כל עניין ועניין".

במקרה שבפני, בשים לב לכך שאותה עדה, נסעה מאחורי רכב הנאשם ולכל היותר, יכולה הייתה לתמוך בגרסתו לגבי עצירה גם בקו כלי הרכב החונים, הרי כמפורט לעיל, גם אם הייתה נשמעת עדות זו בפני והייתה מתקבלת, לא היה בה כדי לפטור את הנאשם מאחריות לתאונה ולכן, אני קובעת כי, אין מדובר במחדל חקירה המחייב זיכוי הנאשם נוכח מכלול הראיות והנסיבות שהובאו בפני.

באשר לטענת הסנגור כנגד ניסוי שדה הראיה ומיקום המונית העומדת, ביחס לצומת ולמדרכה, הרי שגם הנאשם העיד כי המונית שבנדון, עמדה בסמוך ובמקביל למדרכה ולא בחניה כפולה - ראה עמוד 23 לפרוטוקול, שורות 17-22.

טענת הסנגור, כי הרכב נסע בנתיב תחבורה ציבורית, לא הוכחה.

באשר לטענת ההגנה, כנגד אי עריכת חישובים לצורך קביעת האחריות לתאונה, הרי שבת"ד **517-09-16 מדינת ישראל נגד יעקב**, קבעתי כדלקמן:

"אכן, טוב היה, לו בכל תיק תאונת דרכים, היה נערך שחזור מדוקדק של התאונה, על פי הממצאים שנאספו בזירה, אך אני סבורה, כי ישנם מקרים, בהם ניתן להוכיח רשלנות של נהג, מבלי להידרש לשחזור וראה לעניין זה, עפ"ת **29663-12-16 פרץ נגד מדינת ישראל**, בו נקבע:

"לא התעלמתי מטענת המערערת כי לא נערך שחזור "כהלכתו", אך אני סבור כי הדבר התחייב בנסיבות העניין - הזירה הינה זירה "פשוטה" באופן יחסי והגם ששחזור שכזה בהחלט לא היה גורע, אין מדובר במקרה בו אי עריכת השחזור פגעה בהגנת המערערת (בניגוד למקרה שנדון בעפ"א (מחוזי חיפה) **11917-11-16** טויבר נ' מ"י, 4.12.16, אליו הפנו ב"כ המערער). עוד אפנה לכך כי בוחן תאונות הדרכים ערך ניסוי שדה הראיה בזירה וממצאיו לא נסתרו".

דברים אלה יפים, לטעמי, גם למקרה שבפני.

לטענת הנאשם, לגבי דברים אותם שמע, לכאורה, מאביו של הרוכב, אין כל נפקות במקרה זה ואין לה כל השלכה על האחריות תגרם התאונה.

לאור כל האמור לעיל, הנני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל הנדרש ממנה במשפט פלילי, הוכיחה אשמת הנאשם מעבר לכל לספק סביר, ולכן אני מרשיעה את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י"ט תמוז תשע"ח, 02 יולי 2018, במעמד הצדדים